

Feelgood teater

Der er ikke meget sjæl i korets gospel til at begynde med, men det ændrer Reverend Jackson (Christopher Læssøe) gevaldigt på i "Oh Happy Day" på Folketeatret. Foto: Gudmund Thai

Steen Blendstrup 02.04.2022

TEATER // ANMELDELSE – Når man kan karakterisere en film som en *feelgood* komedie, så kan man også karakterisere en teaterforestilling som *feelgood* teater. Især når sidstnævnte er baseret på førstnævnte, nemlig Hella Joofs populære filmhit *Oh Happy Day*. Det er langt hen ad vejen en 1:1 oversættelse, så der er ikke meget nyt – men det er fandeme svært ikke at have det godt, når man går hjem.

Oh Happy Day

Forestillingen spiller på [Folketeatret](#) frem til d. 8. maj 2022

Efter filmen *Oh Happy Day* af Hella Joof, Lotte Andersen og Jannik Johansen

Instruktion og bearbejdelse: Rolf Heim

Kapelmester: Anders Ortman

Musikalsk arrangement: Niels Søren Hansen

Medvirkende musikere: Tom Bilde, Jonas Munck Hansen

Medvirkende: Marie Mondrup, Ulla Vejby, Christopher Læssø, Troels Malling, Tom Jensen, Jesper Riefensthal, Mathias Sprogøe Fletting, Kristine Yde, Signe Kærup Dahl m.fl.

Sceneversionen af *Oh Happy Day* er ikke en musical, men en forestilling om og med musik og sang.

Det er en født billetsælger. Både på turneen, som nu ender på [Folketeatret](#), og på teatrets egen store scene. Ni skuespillere + tre musikere, der spiller med på scenen. En kendt historie og altså et udvalg af populære sange, der akkompagnerer handlingen. Og stort gospelkor til at krone finalen.

Hvorfor, Herre?

Man kan spørge, *hvorfor* en smuk og **populær film som *Oh Happy Day*** overhovedet skal opføres på en scene. Men stil samme spørgsmål ovre i Hollywood til den uendelige strøm af *remakes*. Svaret er selvfølgelig: det virker.

Her er de er fælles om at udtrykke sig kunstnerisk, og her er *Oh Happy Day* en hyldest til amatørernes kreative fællesskaber

Det er også en enkel idé. Et amatørteater kunne have fået samme idé, for her er en enkel historie, et mikrokosmos. Her er roller til hele ensemblet, og de gode sangere kan vise, at de kan det. Ham, der kan spille, kan vise det. Scenografien behøver ikke være så indviklet. Og der er en *happy end*, hvor vi alle kan føle os opløftede. En slags *happy end* i hvert fald.

Oh Happy Day eksemplificerer den danske provins' svar på USA's *one horse town* med tofamiliehyggen foran tv-skærmen (Marie Mondrup, Tom Jensen, Ulla Vejby og Troels Malling). Foto: Gudmund Thai

Skuespillerne er så langt fra amatører, men hele pointen er netop, at medlemmerne af koret i den hensygnende landsby et sted i provinsen *er* amatører. Her er de er fælles om at udtrykke sig kunstnerisk, og her er *Oh Happy Day* en hyldest til amatørernes kreative fællesskaber.

Der hvor bussen ikke længere stopper

Den amerikanske korleder, Jackson (Christopher Læssøe), hvis uransagelige veje har ført ham til byen, hvor bussen ikke engang stopper længere, spørger netop på et tidspunkt, hvad folk laver om aftenen. Hannah (Marie Mondrup) er først uforstående, men svarer så: "De spiser, ser fjernsyn og sover".

Og så har de – nogle af dem i hvert fald – koret. Sammenholdet og sangen, der bliver en hel del mere opløftende, da Jackson ankommer, er simpelthen et holdepunkt. Et fællesskab. Eller som Shirley (Kristine Yde) på et tidspunkt udtrykker det, så er der ikke noget sted, hun har følt sig så lykkelig så lang tid ad gangen.

Og hvem går også og husker de sjove pointer?

Den centrale historie er Hannahs. Det er fra start klart, at hun søger mening i tilværelsen. Den finder hun ikke i ægteskabet med den småkedelige Carsten (Troels Malling), og også udsigten til at kunne blive regnskabsassistent i samme virksomhed som Carsten blegner.

Hun er bedsteveninde med Grethe (Ulla Vejby), der er gift med hendes bøvede bror, Torben (Tom Jensen), og så har hun i øvrigt "snuppet" Carsten for næsen af Kirsten (Signe Kærup Dahl), der til gengæld har giftet sig med præsten og sidder i menighedsrådet og derfor har en del at sige i koret (og et horn i siden på Hannah).

Alt det ruskes der op i, da (fremmede, spændende, sexede) Jackson ankommer. Og ja, historien er kendt. Det er de komiske scener også, men de vækker alligevel latter,

fordi de bliver spillet godt. Og hvem går også og husker de sjove pointer? De bliver accentueret en smule mere i scenens *suspense of disbelief* end i filmens socialrealisme.

Der er vist noget der, som ikke var der før (Marie Mondrup og Christopher Læssøe). Foto: Gudmund Thai

Oh Happy Day har indlagt en enkelt ”specialeffekt”. Den kunne lige så godt have foregået off stage – enten som lydeffekt (som bruges et andet sted i forestillingen) eller refereret i dialogen. Det er ikke nødvendigt. Oplevelsen består i at se samspillet mellem skuespillerne.

Sang til handlingen

Den væsentligste ændring i forhold til filmen er tilføjelsen af en håndfuld populære sange, som på den ene eller den anden måde kommenterer og bringer handlingen videre. Men her er f.eks. ”Blackbird” underordnet handlingen frem for, at handlingen er skabt til at fremføre ”Blackbird” som i [*She Loves You*](#). Fremførelsen i *Oh Happy Day*, bl.a. som stemmeøvelse, er dramatisk mere interessant.

Ingen grund til at skjule den store forløsning i teaterversionen af *Oh Happy Day*, for det er den samme som i filmen – men det er ikke svært at se lyset (hele ensemblet). Foto: Gudmund Thai

Alt i alt er *Oh Happy Day* en hyggelig og opbyggelig historie. Den er præcis, hvad vi forventer i sin genskabelse af filmens univers. Intet revolutionerende. Men det er pokkers svært ikke at forlade teatret opløftet og med et smil på læben.

blackbirdChristopher LæssøeFolketeatretHelle JoofMarie MondrupOh Happy Day

Steen Blendstrup

Steen Blendstrup er freelancejournalist og sexolog. Inden for journalistikken fylder kulturen meget – også i specielle tekstopgaver som manuskript til en reklamefilm for Skønheden og Udyret på Det Ny Teater. Det med sexologien kan du læse